

РЕШЕНИЕ

№ 1143

гр. София, 20.02.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, II КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 21.01.2020 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Добромир Андреев

ЧЛЕНОВЕ: Елица Райковска

Георги Бозуков

при участието на секретаря Елеонора М Стоянова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **13379** по описа за **2019** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 63, ал.1, изр. II-ро от ЗАНН, във връзка с чл. 208 и сл. от АПК.

Образувано е по касационна жалба на ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК], чрез адв. М. Г. срещу Решение от 04.10.2019 г., постановено по НАХД № 6266/2019 г. по описа на СРС, НО, 115 състав, с което е потвърдено Наказателно постановление № Р-10-245/12.03.2019 г., издадено от Зам.-председател на КФН, ръководещ управление "Застрахователен надзор", с което за нарушение на чл.108 от КЗ на ЗД [фирма] е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева. на основание чл. 647, ал. 2, вр. с чл. 644, ал. 2 от КЗ.

Развитите в жалбата оплаквания са за неправилност и незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че отговорността на нарушителя е ангажирана при условията на повторност, като повторността следва да бъде посочена в АУАН, а не за първи път в наказателното постановление, което е съществено нарушение на административно- производствените правила, довели до ограничаване е правото на защита на наказаното лице. Сочи се също и, че процесното НП не съответства на фактическата обстановка, описана в АУАН. Твърди се, че квалификацията на нарушението е неправилна, както и че извършеното административно нарушение се явява маловажно по смисъла на чл. 28 от ЗАНН. Наложено наказание не съответства на целите на административното наказание, посочени в чл.12 от ЗАНН.

Моли съда да постанови решение, с което да отмени оспореното решение и вместо него да постанови друго, с което да отмени наказателното постановление. Алтернативно моли съда да измени НП, като бъде преквалифицирана наложената санкция и да наложи минимална законова такава.

В съдебно заседание, касаторът, редовно призован, не изпраща представител и не изразява становище по жалбата.

Ответникът по касация КФН, редовно призован, се представлява от юриконсулт С., който изразява становище за неоснователност на жалбата. Представя писмени бележки.

Представителят на СОФИЙСКА ГРАДСКА ПРОКУРАТУРА изразява становище за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд-София-град, II-ри касационен състав, след като прецени събраните по делото доказателства, ведно с доводите и изразените становища на страните, прие за установено следното:

Касационната жалба е процесуално допустима, подадени в преклузивния срок по чл.63 от ЗАНН от процесуален представител на надлежна страна и при наличие на правен интерес от обжалване. Разгледана по същество, същата се явява неоснователна. Съображенията за това са следните:

От събраните доказателства е установено, че на 29.09.2018 г. при ЗД [фирма] е заведена застрахователна претенция за изплащане на застрахователно обезщетение, регистрирана при застрахователя с № [ЕГН] на основание сключена застраховка „Гражданска отговорност“ по повод настъпило застрахователно събитие – ПТП с лек автомобил марка „Тойота А.“ с рег. [рег.номер на МПС], собственост на В. К. К.. Към същата дата са били представени всички, изискани от касатора документи по заведената щета и от тази дата от ползвателя на застрахованото МПС не са изискани допълнителни доказателства.

На 01.11.2018 г. ЗД [фирма] се е произнесъл с изплащане на застрахователно обезщетение след като е трябвало да се произнесе в 15 работни дни, считано от 29.09.2018 г., т.е. най-късно до 19.10.2018 г. Във връзка с констатираното, на 13.11.2018 г. срещу касатора е съставен АУАН за извършено нарушение на чл.108, ал.1 от КЗ, а въз основа на него, на 12.03.2019 г. е издадено и оспореното НП, с което е ангажирана административно-наказателната отговорност на касатора по чл. 644, ал. 2 от КЗ и му е наложена имуществена санкция в размер на 2000 лева.

Районният съд е обсъдил подробно приложените по делото писмени доказателства и събраните в хода на процеса гласни такива и на тази база обосновано е приел, че касаторът след възникване на застрахователното събитие – на 29.09.2018 г. с искане за изплащане на обезщетение по сключена застраховка „Гражданска отговорност“ на МПС от лицето В. К. К. - собственик на увреден лек автомобил марка „Тойота А.“ с рег. [рег.номер на МПС]. След представяне на всички необходими документи във връзка с настъпилото застрахователно събитие от страна на застрахованото лице, касаторът в предвидения по чл.108, ал.1 от КЗ /15- дневен срок от 29.09.2018 г., но не по-късно от 19.10.2018 г./, не се е произнесъл по застрахователната претенция. Непроизнасянето по претенцията след изтичане на срока, посочен в чл. 108, ал. 1 от КЗ, води до извод, че касаторът е осъществил състава на нарушението, визирано в нормата на чл. 108, ал. 1 от КЗ, като нарушението е осъществено чрез бездействие и то трае, докато бъде установено, респективно преустановено. Правилен е изводът на СРС, че доказателства, че касаторът се е произнесъл по искането на застрахования

в предвидения по чл.108, ал.1 от КЗ срок от 15 работни дни срок, вменяващ в задължение на застрахователя в срок от 15 работни дни от представянето на всички доказателства по реда на чл.106 от КЗ да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователна сума или мотивирано да откаже плащането, не са представени нито в хода на административно-наказателното, нито в хода на двете съдебни производства. Напротив, от събраните по делото доказателства безспорно се установява, че застрахователят се е произнесъл по заявената претенция на 01.11.2018 г. – извън рамките на законоустановения срок.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на ЗД [фирма], че в хода на административнонаказателното производство е допуснато друго съществено процесуално нарушение, изразяващо се в непосочване в АУАН, че нарушението е извършено при условията на повторност. На първо място, реквизитите на АУАН са изрично и изчерпателно посочени в разпоредбата на чл. 42 от ЗАНН. От своя страна реквизитите на наказателното постановление са визирани в чл. 57 от ЗАНН, като по силата на ал. 1, т. 7 от сочената разпоредба от следва да съдържа вида и размера на наказанието. Наред с това, според легалната дефиниция за "повторно нарушение", дадена в §1, т.37 от Допълнителните разпоредби на Кодекса за застраховането: "Повторно нарушение е нарушението, извършено в едногодишен срок от влизане в сила на наказателното постановление, с което е наложено наказание за същия вид нарушение". Преценката дали едно нарушение е извършено повторно, е преценка на административно-наказващия орган и негово задължение е да обоснове, защо приема, че това конкретно нарушение е извършено при условията на повторност и защо налага санкция за извършено при условията на повторност нарушение.

След като нарушението е доказано по несъмнен начин, както и участието на нарушителя в него и същото е извършено при повторност, то съвсем законосъобразно административно-наказващият орган е наложил санкция в максималния предвиден от закона размер и то при условията на повторност, защото с НП № Р-10-824/06.11.2017 г., влязло в сила на 20.04.2018 г. на касатора е наложена имуществена санкция за същото по вид нарушение. Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора, че неправилно е прието, че е налице повторност, тъй като касаторът е санкциониран за същото по вид нарушение, но при действието на отменения КЗ. На първо място, нормата на чл.107 от отменения КЗ е визирала също задължение на застрахователя- в срок 15 дни от представянето на всички доказателства по чл. 105 застрахователят трябва да определи и изплати размера на обезщетението или застрахователната сума, или мотивирано да откаже плащането. На второ място, единствената разлика е само в срока- по отменения КЗ 15 дни, а по новия КЗ 15 работни дни, но това само по себе си не може да доведе до въведено различно задължение на застрахователя по отменения и по новия КЗ. На следващо място, законодателят говори за също по вид нарушение, а не за нарушение, което е санкционирано само по действащ закон.

Така определената санкция е справедлива и съответна на извършеното нарушение и ще допринесе за постигане целите на наказанието, визирани в разпоредбата на чл.12 от ЗАНН.

Наложеното наказание не е явно несправедливо, защото е в рамките на закона и в законоустановения размер. Наред с това, не е отпаднала и наказуемостта по новия Кодекс за застраховането за нарушението – непроизнасяне в срок по заявената претенция по застраховка гражданска отговорност, като в нормата на чл.644 от

новия Кодекс за застраховането е предвиден състав на нарушение-чл. 644,ал.1-на лице, което извърши или допусне извършването на нарушение на разпоредбите на този кодекс, на актовете по прилагането му или на пряко приложимото право на Европейския съюз, извън случаите по чл. 635 - 643, на разпореждане или на заповед на комисията, на нейния председател или на заместник-председателя ѝ, се налага- глоба от 500 до 3000 лева - за физическо лице, имуществена санкция от 1000 до 20 000 лева - за юридическо лице или едноличен търговец, а в алинея втора на същия текст, при повторно нарушение наказанието по ал. 1, т. 1 е от 1000 до 6000 лева, а по ал. 1, т. 2 - от 2000 до 40 000 лева.

Неоснователен е доводът на процесуалния представител на касатора ,че нарушението представлява маловажен случай по смисъла на чл.28 от ЗАНН, защото на първо място, нарушението е извършено в условията на повторност, а на второ място- защитата интересите на увредените лица е поставена над интересите на застрахователя и предвиждането на срок от 15 работни дни за определяне и изплащане на обезщетение на правоимащите лица е именно с цел да защити техните интереси. Неизплащането на обезщетение в този срок, и то по предявена претенция, заведена пред застрахователя, няма как да бъде подведено под нормата на маловажен случай, защото от една страна, самото нарушение и непроизнасянето по заведена застрахователна претенция, води до засягането правата на застрахованото лице, както и лицата имащи право да получат обезщетения от застраховка "Гражданска отговорност" и непроизнасяне по щетата /респективно на това- заплащане на обезщетение или отказ след предвидения от закона 3 месечен срок, няма как да бъде маловажен случай. Въпреки това, в ТЪЛКУВАТЕЛНО РЕШЕНИЕ № 1 от 12.12.2007 Г. по тълк. н. д. № 1/2007 Г., ОСНК на ВКС е посочено ,че "в чл. 28 от ЗАНН е предвидено, че за "маловажни случаи" на административни нарушения наказващият орган може да не наложи наказание, като предупреди нарушителя, устно или писмено, че при повторно извършване на нарушение ще му бъде наложено административно наказание. При тълкуване на посочената норма следва да се съобразят същността и целите на административнонаказателното производство, уредено в ЗАНН, като се има предвид и субсидиарното приложение на НК и НПК. Административнонаказателният процес е строго нормирана дейност, при която за извършено административно нарушение се налага съответно наказание, а прилагането на санкцията на административнонаказателната норма, във всички случаи, е въпрос само на законосъобразност и никога на целесъобразност. Общото понятие на административното нарушение се съдържа в чл. 6 от ЗАНН. В чл. 28 и чл. 39, ал. 1 от ЗАНН, законът си служи още с понятията "маловажни" и "явно маловажни" нарушения. При извършване на преценка дали са налице основанията по чл. 28 от ЗАНН, наказващият орган е длъжен да приложи правилно закона, като отграничи "маловажните" случаи на административни нарушения от нарушенията, обхванати от чл. 6 от ЗАНН. Когато деянието представлява "маловажен" случай на административно нарушение, той следва да приложи чл. 28 от ЗАНН. Прилагайки тази разпоредба, наказващият орган всъщност освобождава от административнонаказателна отговорност, а това освобождаване не може да почива на преценка по целесъобразност. Изразът в закона "може" не обуславя действие при "оперативна самостоятелност", а означава възлагане на компетентност. Отнася се за особена компетентност на наказващия орган за произнасяне по специален, предвиден в закона ред, а именно - при наличие на основанията по чл. 28 от ЗАНН, да не наложи

наказание и да отправи предупреждение, от което произтичат определени законови последици“. Напълно неоснователно е позоваването на процесуалния представител на касатора на липсата на настъпили вредни последици от нарушението. Нарушението е формално и за съставомерността му не се изисква настъпването на вредоносен резултат.

С оглед на всичко изложено, настоящата съдебна инстанция намира, че решението на СРС е правилно и следва да бъде оставено в сила.

Съобразно разпоредбата на чл. 63, ал. 3 от ЗАНН (Нова - ДВ, бр. 94 от 2019 г.), в съдебните производства по ал. 1 страните имат право на присъждане на разноски по реда на АПК. С оглед изхода на спора и своевременно направеното искане от страна на ответника, съдът следва да присъди разноски за юрисконсултско възнаграждение на осн. чл. 63, ал. 5 от ЗАНН, във вр. с чл. 37 от Закона за правната помощ, във вр. с чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ, в минимален размер.

Воден от гореизложеното, Административен съд София-град, II касационен състав,

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение от 04.10.2019 г., постановено по НАХД № 6266/2019 г. по описа на СРС, 115 състав.

ОСЪЖДА ЗД [фирма], ЕИК[ЕИК] да заплати на Комисия по финансов надзор съдебни разноски по делото в размер на 80 /осемдесет/лева.

Решението не подлежи на обжалване.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ:1.

2.